

"মৰমৰসন্তানসকল - এই শৰীৰৰ পৰাজীৱন্তে মৰিবৰ কাৰণে অভ্যাস কৰা - 'মইও আত্মা, তুমিও আত্মা' - এইটো অভ্যাসৰ দ্বাৰা মমত্ব নাই কিয়া হৈ যাব"

প্ৰশ্ন: সকলোতকৈ উচ্চলক্ষ্য কোনটো? উচ্চলক্ষ্যত গৈ উপনীত হোৱা সকলৰ লক্ষ্য নকি হ'ব?

উত্তৰ: সকলো দেহধাৰীৰ পৰা মমত্ব আতৰি যায়, সদায় ভাই-ভাইৰ স্মৃতি থাকে - এয়াই হৈছে উচ্চ লক্ষ্য। এই লক্ষ্যত তেওঁৱেই গৈ উপনীত হ'ব পাৰে যিয়ে নিৰন্তৰ দেহী-অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰে। যদি দেহী-অভিমানী নহয় তেন্তে ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত বন্দী হৈ থাকিব হয়তো নিজৰ শৰীৰত বা কোনোবা নহয় কোনোবা মিত্ৰ-সম্বন্ধীৰ শৰীৰত। তেওঁলোকৰ কাৰোবাৰ কথা ভাল লাগিব নতুবা কাৰোবাৰ শৰীৰ ভাল লাগিব। উচ্চ লক্ষ্যত গৈ উপনীত হোৱা সকলে শৰীৰক (দেহক) মৰম কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ শৰীৰৰ ভাৱ নাথাকিব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক কয় - চোৱা, মই তোমালোক সকলো সন্তানক নিজৰ সমান কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। এতিয়া পিতা পিতাৰ সমান কৰি তুলিবলৈ কেনেকৈ আহিব? তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ, কয় যে মই নিৰাকাৰ হওঁ তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ সমান অৰ্থাৎ নিৰাকাৰী কৰি তুলিবলৈ, জীৱন্তে মৰিবলৈ শিকাব আহিছোঁ। পিতাই নিজকো আত্মা বুলি ভাবে নহয় জানো। এই শৰীৰৰ ভাৱ নাই। শৰীৰত থাকিও শৰীৰৰ ভাৱ নাই। এই শৰীৰ তেওঁৰতো নহয়। তোমালোক সন্তানসকলেও এই শৰীৰৰ ভাৱ আতৰাই দিয়া। তোমালোক আত্মাসকলেহে মোৰ লগত যাব লাগিব। এই শৰীৰ যেনেকৈ মই লোন লৈছোঁ, তেনেকৈ আত্মাসকলেও লোন লয় ভূমিকা পালন কৰিবৰ কাৰণে। তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি আহিছা। এতিয়া যেনেকৈ মই জীৱন্তে এই শৰীৰত আছোঁ কিন্তু হওঁতো উপৰাম অৰ্থাৎ মৃতপ্ৰায়। শৰীৰ ত্যাগ কৰাকে মৰি যোৱা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকেও জীৱন্তে এই শৰীৰৰ পৰা মৰি যাব লাগে। মইও আত্মা, তোমালোকো আত্মা। তোমালোকো মোৰ লগত যাব লাগিব নে ইয়াতে বহি থাকিব লাগে? তোমালোকৰ এই শৰীৰৰ প্ৰতি জন্ম-জন্মান্তৰৰ মোহ আছে। যেনেকৈ মই অশৰীৰী হওঁ, তোমালোকেও জীৱন্তে নিজক অশৰীৰী বুলি ভাবা। আমি এতিয়া বাবাৰ লগত যাব লাগিব। যেনেকৈ বাবাৰ এয়া পুৰণা শৰীৰ, তোমালোক আত্মাসকলৰো এয়া পুৰণা শৰীৰ। পুৰণি জোতাক (শৰীৰক) এৰিব লাগে। যেনেকৈ মোৰ এই শৰীৰৰ প্ৰতি মমত্ব নাই, তোমালোকেও এই পুৰণি জোতাৰ প্ৰতি থকা মমত্ব ত্যাগ কৰা। তোমালোকৰ মমত্ব ৰখাৰ অভ্যাস হৈ গৈছে। মোৰ অভ্যাস নাই। মই জীৱন্তে মৃত হওঁ। তোমালোকো জীৱন্তে মৰিব লাগে। মোৰ লগত যদি যাব বিচৰা তেন্তে এতিয়া এইটো অভ্যাস কৰা। কিমান শৰীৰৰ ভাৱ আছে, সেই কথা নুশুধিবা! শৰীৰ ৰোগী হৈ গ'লেও আত্মাই তাক এৰি নিদিয়, ইয়াৰ পৰা মমত্ব আতৰাব লাগে। আমিতো বাবাৰ লগত নিশ্চয় যাব লাগিব। নিজক শৰীৰৰ পৰা উপৰাম (পৃথক) বুলি ভাবিব লাগে ইয়াকে জীৱন্তে মৰি যোৱা বুলি কোৱা হয়। নিজৰ ঘৰেই স্মৃতিত থাকে। তোমালোক জন্ম-জন্মান্তৰৰ পৰা এই শৰীৰত থাকি আহিছা সেই কাৰণে তোমালোকে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। জীৱন্তে মৰিবলগীয়া হয়। মইতো এওঁৰ শৰীৰত আহোঁৱেই থলুৱাৰ কাৰণে। গতিকে জীৱন্তে মৰি চলিলে অৰ্থাৎ নিজক আত্মা বুলি ভাবি চলি থাকিলে কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি মমত্ব নাথাকিব। সাধাৰণতে দেখা যায় যে কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ প্ৰতি মোহ উৎপন্ন হৈ যায়। বচ, তেওঁক নেদেখিলে থাকিব নোৱাৰে। এই দেহধাৰীৰ স্মৃতি একবাৰে উৰুৱাই দিব লাগে কিয়নো লক্ষ্য বহুত উচ্চ হয়। খোৱা-বোৱা কৰিও যেন এই শৰীৰত মই নায়েই। এইটো অৱস্থা দৃঢ় কৰিব লাগে তেতিয়াহে ৪ ৰত্নৰ মালাত আহিব পাৰিবা। যত্ন নকৰাকৈ জানো উচ্চ পদ পাব পাৰি। জীৱন্তে দেখিও বুজি লোৱা যে মইতো তাৰ নিবাসী হওঁ। যেনেকৈ বাবা এওঁৰ শৰীৰত থলুৱাৰ কাৰণে বহি আছে, তেনেকৈ এতিয়া আমিও ঘৰলৈ যাব লাগে। যেনেকৈ বাবাৰ মমত্ব নাই, তেনেকৈ আমিও ইয়াৰ প্ৰতি মমত্ব ৰাখিব নালাগে। পিতাতো এই শৰীৰত বহিবলগীয়া হয়, তোমালোক সন্তানসকলক বুজাবৰ কাৰণে।

তোমালোক এতিয়া উভতি যাব লাগিব সেই কাৰণে কোনো দেহধাৰীৰ প্ৰতি যেন মমত্ব নাথাকে। অমুক বহুত ভাল, মিঠা - আত্মাৰ বুদ্ধি নাযায় জানো। পিতাই কয় শৰীৰক নহয়, আত্মাক চাব লাগে। শৰীৰক চালে তোমালোক বন্দী হৈ মৰিবা। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। তোমালোকৰো জন্ম-জন্মান্তৰৰ পুৰণি মমত্ব আছে। বাবাৰ মমত্ব নাই সেই কাৰণেইতো তোমালোক সন্তানসকলক বুজাবলৈ আহিছোঁ। পিতাই নিজেই কয় - মইতো এই শৰীৰত বন্দী হৈ নাযাওঁ, তোমালোক বন্দী হৈ আছে। মই তোমালোকক মুক্ত কৰিবলৈ আহিছোঁ। তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল, এতিয়া শৰীৰৰ ভাৱ ত্যাগ কৰা। দেহী-অভিমানী হৈ নাথাকিলে তোমালোক ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত বন্দী হৈ থাকিবা। কাৰোবাৰ কথা ভাল লাগিব,

কাৰোবাৰ শৰীৰ ভাল লাগিব, গতিকে ঘৰতো তেওঁৰ স্মৃতি আহি থাকিব। শৰীৰৰ প্ৰতি মৰম থাকিলে পৰাজিত হৈ যাবা। এনেকৈ বহুত নষ্ট হৈ যায়। পিতাই কয় স্ত্ৰী-পুৰুষৰ সম্বন্ধ এৰি নিজক আত্মা বুলি ভাবা। এৰোঁ আত্মা, মইও আত্মা। আত্মা বুলি ভাবোঁতে-ভাবোঁতে শৰীৰৰ ভাৱ আতৰি গৈ থাকিব। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই বিকৰ্মও বিনাশ হ'ব। এইটো কথাৰ ওপৰত তোমালোকে ভাল দৰে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব পাৰা। বিচাৰ সাগৰ মন্থন নকৰাকৈ তোমালোকে উৎসাহ-উদ্দীপনাত জপিয়াব নোৱাৰিবা। এইটো দৃঢ় হ'ব লাগে যে আমি পিতাৰ ওচৰলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। মূল কথা হৈছে স্মৃতিৰ। ৪৪ ৰ চক্ৰ পূৰা হ'ল পুনৰ আৰম্ভ হ'ব। এই পূৰণি দেহৰ পৰা মমত্ব ত্যাগ নকৰিলে বন্দী হৈ যাবা হয়তো নিজৰ শৰীৰত নতুবা কোনো মিত্ৰ-সম্বন্ধীৰ শৰীৰত। তোমালোকেতো কাৰোৰে প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। আমি আত্মাও নিৰাকাৰ, পিতাও নিৰাকাৰ, আধাকল্প তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত পিতাক স্মৰণ কৰি আহিছা নহয় জানো। 'হে প্ৰভু' বুলি ক'লে শিৱ লিংগহে সন্মুখত আহিব। কোনো দেহধাৰীক 'হে প্ৰভু' বুলি ক'ব নোৱাৰি। সকলোৱে শিৱ মন্দিৰলৈ যায়, তেওঁকেই পৰমাত্মা বুলি বুজি পূজা কৰে। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান এজনেই। উচ্চতকৈও উচ্চ অৰ্থাৎ পৰমধামৰ নিবাসী। ভক্তিও প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী হয়, এজনৰেই। পুনৰ ব্যভিচাৰী হৈ পৰে। গতিকে পিতাই বাৰে-বাৰে সন্তানসকলক বুজায় যে তোমালোকে উচ্চ পদ পাব বিচৰা যদি এইটো অভ্যাস কৰা। দেহৰ ভাৱ এৰা। সন্ত্যাসীয়েও বিকাৰক ত্যাগ কৰে নহয় জানো। আগতেতো সতোগ্ৰধান আছিল এতিয়াতো তেওঁলোকে তমোগ্ৰধান হৈ পৰিল। সতোগ্ৰধান আত্মাই আকৰ্ষিত কৰে, অপবিত্ৰ আত্মাসকলক আকৰ্ষিত কৰে কিয়নো আত্মা পবিত্ৰ হয়। যদিও পুনৰ্জন্মত আহে তথাপি পবিত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে আকৰ্ষিত কৰে। কিমান তেওঁলোকৰ অনুৰাগী হৈ পৰে। যিমনে পবিত্ৰতাৰ শক্তি, সিমনে বেছি অনুৰাগী। এওঁ পিতাতো হৈছেই সৰ্বদা পবিত্ৰ আৰু হয়ো গুপ্ত। ডবল হয় নহয় জানো, শক্তি সকলো তেওঁৰ। এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) নহয়। আৰম্ভণিতেও তোমালোকক তেওঁ আকৰ্ষণ কৰিছিল। এওঁ ব্ৰহ্মাই নহয় কিয়নো তেওঁতো সৰ্বদা পবিত্ৰ। তোমালোকে এওঁৰ পিছত দৌৰি অহা নাছিল। এওঁ কয় মইতো সকলোতকৈ বেছি সম্পূৰ্ণ ৪৪ জন্ম প্ৰবৃত্তি মাৰ্গত আছিলোঁ। এওঁতো তোমালোকক আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক আকৰ্ষিত কৰিলো। যদিও সন্ত্যাসী পবিত্ৰ হৈ থাকে কিন্তু মোৰ নিচিনা পবিত্ৰতো কোনো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ আদি শুনায়ে। মই আহি তোমালোকক সকলো বেদ শাস্ত্ৰৰ সাৰ শুনাও। চিত্ৰতো দেখুৱায় বিষ্ণুৰ নাভিৰ পৰা ব্ৰহ্মাৰ আবিৰ্ভাৱ হ'ল আকৌ ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুৱাইছে। এতিয়া বিষ্ণুৱেতো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শাস্ত্ৰৰ সাৰ নুশুনায়ে। তেওঁলোকেতো বিষ্ণুকো ভগৱান বুলি ভাবি লয়। পিতাই বুজায় - মই এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শুনাওঁ। মই জানো বিষ্ণুৰ দ্বাৰা বুজাওঁ! ক'ত ব্ৰহ্মা, ক'ত বিষ্ণু। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু হয় আকৌ ৪৪ জন্মৰ পাছত এই সংগম হ'ব। এয়াতো নতুন কথা নহয় জানো। এয়া বুজাবলৈ কিমান আশ্চৰ্যকৰ কথা।

এতিয়াতো পিতাই কয় - সন্তানসকল, জীৱন্তে মৰিব লাগে। তোমালোক শৰীৰত জীয়াই আছা নহয় জানো। বুজি পোৱা যে মই আত্মা হওঁ, মই বাবাৰ লগত গুছি যাম। এই শৰীৰ আদি একো লৈ নোযোৱা। এতিয়া বাবা আহিছে, কিবাতো নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে স্থানান্তৰ কৰি দিয়া। মনুষ্যই দান-পূণ্য আদি কৰে পৰৱৰ্তী জন্মত পাবলৈ। তোমালোকেও নতুন সৃষ্টিত পাবা। এয়াও কৰিব সেইসকলেহে যিয়ে কল্পৰ আগতে কৰিছিল। কম বেছি একো হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰি থাকিবা। কিবা কোৱাৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। তথাপিও পিতাই বুজায় - যিয়ে নকৰা কিয় তাৰো অহংকাৰ আহিব নালাগে। মই আত্মাই এই শৰীৰ এৰি গুছি যাম। তাত নতুন সৃষ্টিত গৈ নতুন শৰীৰ ল'ম। গায়নো কৰা হয় - ৰাম গ'ল ৰাৱণ গ'ল.... ৰাৱণৰ পৰিবাৰ কিমান ডাঙৰ। তোমালোকতো এমুঠি মান। এয়া সকলো ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। তোমালোকৰ ৰাম সম্প্ৰদায় কিমান কম হ'ব - ৭ লাখ। তোমালোক ধৰণীৰ তৰা নহয় জানো। মা-পিতা আৰু তোমালোক সন্তানসকল। গতিকে পিতাই বাৰে-বাৰে সন্তানসকলক বুজায় যে জীৱন্তে মৰিবলৈ চেষ্টা কৰা। যদি কাৰোবাক দেখি বুদ্ধিত আহে - এওঁ বহুত ভাল, বহুত মিঠাকৈ বুজায়, এয়াও মায়াৰ প্ৰহাৰ হয়, মায়াই লালচ দিয়ে। তেওঁৰ ভাগ্যত নাই যদি মায়া সন্মুখত আহি যায়। যিমনেই নুবুজোৱা কিয় খং উঠিব। এইটো বুজি নাপায় যে এয়া দেহ-অভিমনেই কাম কৰাই আছে। যদি বেছিকৈ বুজোৱা তেন্তে ভাঙি পৰে সেই কাৰণে মৰমেৰে চলাবলগীয়া হয়। কাৰোবাৰ প্ৰতি অন্তৰেৰে আকৰ্ষিত হৈ গ'লে কথাই নুশুধিবা, পাগল হৈ যায়। মায়াই একেবাৰে বুদ্ধিহীন কৰি দিয়ে সেই কাৰণে পিতাই কয় - কেতিয়াও কাৰো নাম-ৰূপত বন্দী নহ'বা। মই আত্মা হওঁ আৰু এজন পিতা যি বিদেহী হয়, তেওঁৰ প্ৰতিয়ে মৰম ৰাখিব লাগে। ইয়াৰ বাবেই যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। কোনো দেহৰ প্ৰতি যাতে মমত্ব নাথাকে। এনেকুৱা নহয়, ঘৰত বহি আছা আৰু সেই জ্ঞান দিওঁতা জনৰ স্মৃতি আহি থাকিব - বহুত মিঠা হয়, বহুত ভাল বুজায়। হেৰ', মিঠাতো জ্ঞান হয়। মিঠা আত্মা হয়। শৰীৰ জানো মিঠা হয়। বাৰ্তালাপ কৰাজনো আত্মা হয়। কেতিয়াও শৰীৰৰ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা হ'ব নালাগে।

আজিকালিতো ভক্তি মাৰ্গত এয়া বহুত আছে। আনন্দময়ী 'মা'কো মা-মা বুলি স্মৰণ কৰি থাকে। অচ্ছা, পিতা ক'ত আছে?

উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পাবা নে 'মা'ৰ পৰা? 'মা'য়েও পইচা ক'ৰ পৰা পাব? কেৱল মা-মা বুলি ক'লে অলপমানো পাপ খণ্ডন নহয়। পিতাই কয় মামেকম্ (মনে মনে কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। নাম-ৰূপত বন্দী হ'ব নালাগে, আৰু বেছিহে পাপ হৈ যাব কিয়নো পিতাৰ আন্তো উলংঘন কৰোঁতা হৈ যোৱা। বহুত সন্তানে পাহৰি আছে। পিতাই বুজায় - মই তোমালোক সন্তানসকলক লৈ যাবলৈ আহিছোঁ গতিকে নিশ্চয় লৈ যাম, সেই কাৰণে মোক স্মৰণ কৰা। এজন মোক স্মৰণ কৰিলেহে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। ভক্তি মাৰ্গত বহুতক স্মৰণ কৰি আহিছা। কিন্তু পিতা অবিহনে কোনো কাম কেনেকৈ হ'ব। পিতাই জানো কয় যে 'মা'ক স্মৰণ কৰা। পিতাইতো কয় মোক স্মৰণ কৰা। পতিত-পাৱন মই হওঁ। পিতাৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলা। তোমালোকেও পিতাৰ নিৰ্দেশনা অনুসৰি অন্যকো বুজাই থাকা। তোমালোক জানো পতিত-পাৱন হ'লা। স্মৰণতো এজনকেই কৰিব লাগে। আমাৰতো এজনেই পিতা, দ্বিতীয় কোনো নাই। বাবা মই আপোনাৰ প্ৰতিয়ে বলিহাৰ হ'ম। বলিহাৰতো শিৱবাবাৰ প্ৰতিয়ে হ'ব লাগে অন্য সকলোৰে স্মৃতি আতৰি যাব লাগে। ভক্তি মাৰ্গততো বহুতকে স্মৰণ কৰি থাকে। ইয়াততো এজন শিৱবাবা, দ্বিতীয় কোনো নাই। তথাপিও কোনোৱে নিজৰ মত চলালে তেন্তে কি গতি-সংগতি হ'ব! বিবুদ্ধিত হৈ পৰে - বিন্দুক কেনেকৈ স্মৰণ কৰোঁ? হেৰ', তোমাৰ নিজৰ এইটো স্মৃতি আছে নহয় যে মই আত্মা হওঁ। তেওঁৰো বিন্দু ৰূপেই হয়। গতিকে তোমাৰ পিতাও বিন্দু হয়। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। 'মা'তো তথাপিও দেহধাৰী হৈ যায়। তোমালোকে বিদেহীৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিবা সেই কাৰণে অন্য সকলো কথা এৰি এজনৰ লগতে বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) শৰীৰৰ ভাৱ ত্যাগ কৰিব কাৰণে চলোঁতে-ফুৰোঁতে অভ্যাস কৰিব লাগে - যেন এই শৰীৰৰ পৰা মৰি গ'লো, উপৰাম হওঁ। শৰীৰত যেন নায়েই। শৰীৰ বিহীন আত্মাক চোৱা।

(2) কেতিয়াও তোমালোক কাৰো শৰীৰৰ প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা হ'ব নালাগে। এজন বিদেহী পিতাৰ প্ৰতিহে প্ৰেম ৰাখিব লাগে। এজনৰ লগতেই বুদ্ধিযোগ লগাব লাগে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণজীৱনতসকলোখাজনা (সম্পত্তি)সফলকৰিসদায়প্ৰাপ্তিসম্পন্নহওঁতাসন্তুষ্টমণিহোৱা
ব্ৰাহ্মণ জীৱনত আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ সম্পত্তি হৈছে সন্তুষ্ট হৈ থকাটো। য'ত সকলো প্ৰাপ্তি আছে ত'ত সন্তুষ্টতা আছে আৰু য'ত সন্তুষ্টতা আছে ত'ত সকলো আছে। যি সন্তুষ্টতাৰ ৰত্ন হয় তেওঁ সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হয়, তেওঁলোকৰ গীত হৈছে - যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গ'লো..... এনেকৈ সৰ্ব প্ৰাপ্তি সম্পন্ন হোৱাৰ বিধি হৈছে - প্ৰাপ্ত হোৱা সকলো খাজনাক উপযোগ কৰা কিয়নো যিমানে সফল কৰিবা সিমানে খাজনা বাঢ়ি গৈ থাকিব।

স্লোগান: পবিত্ৰহংসবুলিতেওঁককোৱাহয়মিয়েসদায়গুণৰূপীমুকুতাগ্ৰহণকৰে, অৱগুণৰূপীপাথৰনহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!